

İNĖİTÂĖ

(الانفتاح)

Belli harflerin telaffuzu sırasında dilin damağa temas etmeyip açık durması (bk. HARF).

İNĖİTÂĖ SÛRESİ

(سورة الانفطار)

Kur'an-ı Kerim'in seksen ikinci sûresi.

Mekke döneminde Nâziât sûresinden sonra nâzil olmuştur, on dokuz âyettir. Fâsılası ه، ن، م، ك، ت harfleridir. Adını ilk âyette geçen "yarılmak" anlamındaki *infıtâr* kelimesinden alır. Sûrenin nazmı ve âyetleri arasındaki insicam bir defada nâzil olduğu izlenimini vermektedir.

Sûrenin ilk bölümünde (âyet 1-5) yer ve gökle ilgili bazı kıyamet olayları tasvir edilerek göğün yarılacağı, yıldızların etrafa saçılacağı, aradaki engeller kaldırılarak deniz sularının birbirine karıştırılacağı ve kabirdekilerin dışarıya çıkarılacağı belirtilir. İkinci bölüm (âyet 6-8) kınama üslûbunun ağır bastığı soru ifadesiyle başlamaktadır: "Ey insan! Seni kerem sahibi rabbine karşı aldatan nedir?" Hz. Peygamber'in, Übey b. Halef veya Velid b. Mugire hakkında nâzil olduğu belirtilen bu âyeti okuduktan sonra, "Onu cehaleti

aldattı" dediği nakledilir (Kurtubî, XIX, 245). Sorunun ardından, gerektiği şekilde şükretmeyen insana kendisini en güzel şekilde yaratan rabbine karşı sorumlulukları hatırlatılır. Sûrenin daha sonraki bölümünde (âyet 9-16) inancsızların yalamalarına dikkat çekilir. Âhiret sorumluluğu üzerinde durularak yazıcı meleklerin (Kirâmen Kâtibîn) kişinin yaptıklarının hepsini kaydettiği ve iyilerin cennete, kötülerin cehenneme gidecekleri ifade edilir. Daha sonra hesap gününün büyüklüğü tasvir edilir, Hz. Peygamber'e yöneltilen soru cümleleriyle âhiret gününün dehşeti tekrar vurgulanır ve herkesin bütün gücünden soyutlandığı o günde yalnızca Allah'ın emrinin geçerli olduğu belirtilir (âyet 17-19).

İnfıtâr sûresi, Resûl-i Ekrem'in cemaatle kılınan namazlarda okunmasını tavsiye ettiği sûreler arasında yer almış, Nesâî'nin zikrettiği bir hadise göre ("İftitâh", 70) Muâz b. Cebel'in bir gün kırdığı yatsı namazını çok uzatması üzerine Resûlullah, "Fitne çıkarmayı mı arzu ediyorsun ey Muâz? Sebbihî'sme rabbike'lâ'lâ, ve'd-duhâ, ize's-semâün fetarat sûreleri neyine yetmiyor?" demiştir. Hz. Peygamber'in, İnfıtâr sûresinde tasvir edilen kıyamet sahnelerinin dehşetine işaret ederek, "Kıyamet gününü kendi gözleriyle görmek isteyen kimse Tekvîr, İnfıtâr ve İnşikâk sûrelerini okusun" (Tirmizî, "Tefsîr", 81); "Beni Hûd, Vâkıa, Kıyâme, Mürselât, ize's-şemsü küvvirat (Tekvîr), ize's-semâün şekkat (İnşikâk) ve ize's-semâün fetarat (İnfıtâr) sûreleri ihtiyarlattı" buyurduğu rivayet edilmiştir (Abdürrezzâk es-San'ânî, III, 368).

İnfıtâr sûresinin fazileti hakkında rivayet edilen (meselâ bk. Zemahşerî, IV, 229), "Kim İnfıtâr sûresini okursa Allah onun için gökten inen her yağmur damlası ve her kabir sayısınca bir iyilik yazar" anlamındaki hadisin uydurma olduğu kabul edilmiştir (Muhammed b. Muhammed et-Trablusî, I, 1036).

BİBLİYOGRAFYA :

Tirmizî, "Tefsîr", 81; Nesâî, "İftitâh", 70; Abdürrezzâk es-San'ânî, *el-Muşannef* (nşr. Habîbürrahman el-A'zamî), Beyrut 1403/1983, III, 368; Zemahşerî, *el-Keşşâf* (Beyrut), IV, 227-229; Kurtubî, *el-Câmi'*, XIX, 244-250; Süyûtî, *ed-Dürri'l-menşûr fi't-tefsiri'l-me'sûr*, Beyrut 1403/1983, VIII, 437-440; a.mlf., *Esbâbü'n-nuzûl*, [baskı yeri ve tarihi yok] (Dâru ihyâi't-türâsi'l-Arabî), s. 213; Muhammed b. Muhammed et-Trablusî, *el-Keşf'il-ilâhî'an şedîdi'z-za'f ve'l-mevzû' ve'l-vâhî* (nşr. Mahmûd Ahmed Bekkâr), Mekke 1408, I, 1036; Elmalılı, *Hak Dini*, VIII, 5631-5644; "el-İnfıtâr", *İDMİ*, III, 449-450.

KÂMİL YAŞAROĞLU

İNGİLİZ DOĞU
HİNDİSTAN ŞİRKETİ

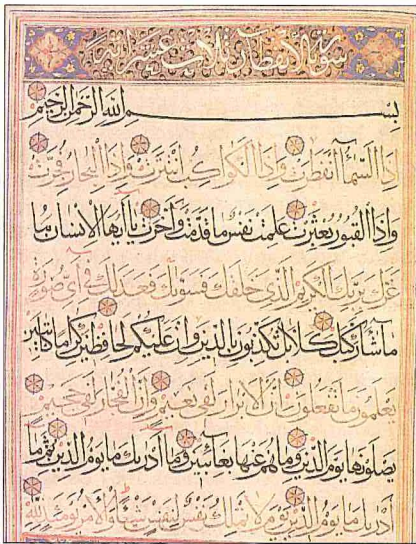
Uzakdoğu ve Hindistan'da İngiliz sömürgecilğini temsil eden özerk devlet statüsündeki ticaret şirketi.

Orijinal adı British East India Company'dir. 31 Aralık 1600'de, Portekiz ve İspanya'nın tekelinde bulunan Uzakdoğu ve Hindistan baharat ticaretinden pay almak üzere İngiliz tüccarları tarafından krallık beratıyla kurulmuş, zamanla dünyanın en büyük ticaret organizasyonlarından biri ve İngiliz sömürgeciliğinin Asya'daki temsilcisi haline gelmiştir. Şirketin bu temsilciliğini, hükümetin tekel imtiyazını sona erdirip teşkilâtını dağıttığı 1858 yılına kadar özellikle Hindistan'daki faaliyetleri, konumu ve etkisiyle özerk bir devlet gibi sürdürdüğü görülür.

Şirket ilk seferini 1601'de Doğu Hint adalarına (Malezya-Endonezya) düzenledi. Kârlı geçen bu seferden sonra ayrıca Hindistan ile ticaret imkânlarını araştırma kararı verdi ve 1612'de Bâbürlüler'den Gucerât'ın limanı Sûret'e girme imtiyazı aldı. Aynı zamanda askerî güce de sahip olan ve Kızıldeniz, Basra körfezi, Japonya'ya seferler düzenleyen şirket, İranlılar'la birlikte 1622'de Portekiz donanmasını Hürmüz Boğazı'nda mağlûp ederek Körfez bölgesinin ve Hindistan yolunun kontrolünü ele geçirdi. Fakat bu başarıyı Uzakdoğu'da Hollandalılar'a karşı gösteremedi ve Doğu Hint Adaları bölgesinden çekilmek zorunda kaldı. Bunun üzerine dikkatini daha çok Hindistan üzerinde yoğunlaştıran şirketin ticaret organizasyonu giderek gelişti. Sûret ve Masulipatam'dan sonra Bengal'e yöneldi ve 1639'da Madras'ı kiraladı. 1661'de Bombay, II. Charles'ın Prenses Catherine de Braganca ile evlenmesi sebebiyle Portekiz Kralığı'ndan düğün hediyesi olarak alındı ve 1690'da Kalkûta liman şehri kuruldu. 1698'de başka bir İngiliz Doğu Hindistan Şirketi'nin faaliyete geçmesi karışıklığa yol açıtıysa da 1709'da iki şirket birleşti. Bu arada Uzakdoğu'da Hollanda Doğu Hindistan Şirketi ile rekabet tekrar hızlandı ve ilişkiler zaman içinde savaşa varacak boyutlarda gerginleşti.

XVIII. yüzyılın ilk yarısında ticaret hacminde büyük bir gelişme kaydeden şirket, İngiliz hükümetiyle ilişkilerini düzenleyerek ticaret yaptığı bölgelerde devlet adına hareket etme ve temsil imtiyazı aldı. 1717'de Bâbürlüler'den kapitülasyon hakları kazandı ve ülkede çok güçlü bir

Muhakkak hattıyla yazılmış İnfıtâr sûresi

konuma yükseldi. 1740'larda Fransızlar'ın Hindistan'a girme çabaları üzerine mal varlığını ve imtiyazlarını korumak amacıyla mahallî taht kavgalarına karıştı ve askerî hareketlere girişti. Bölgedeki birliklerini takviye ederek 1757'de Plassey zaferiyle fiilen Bengal'e hâkim olan şirket 1765'ten itibaren de burayı kendi adına yönetmeye başladı. Ancak Bengal'deki bu tecrübenin çok külfetli olması sebebiyle zarar etmeye başladı ve İngiliz hükümetinden yardım istedi. 1773'te Londra'da çıkarılan Hindistan kanunu ile şirketin Hindistan'daki statüsü bir esasa bağlandı ve bir genel vali gönderilerek bütün sömürge topraklarıyla birlikte şirket de denetim altına alındı; 1784 yılında kabul edilen yeni bir kanunla da uygulamada karşılaşılan bazı aksaklıklar giderildi. Böylece şirket ve Hindistan siyaseti tamamen İngiliz hükümetinin kontrolüne girdi. Bu tarihten sonra giderek ağırlığını kaybetmeye başlayan şirketin ticaret tekeli imtiyazı da 1813 ve 1833'te çıkarılan iki kanunla ortadan kaldırıldı. Bu dönemde şirket bir ticaret kurumu olmaktan ziyade idarî kurum hüviyetine dönüşmüştür. Nitekim 1850'lere gelindiğinde Delhi ve Pencap bölgesi de şirketin kontrolüne geçmiş ve Hindistan'daki İngiliz hâkimiyetinin nihai sınırları neredeyse belli olmuştur. Aynı şekilde Burma, Singapur ve Hong Kong'la beraber o zamanki dünya nüfusunun yaklaşık beşte biri şirketin hâkimiyeti altına girmiş, böylece şirkete dünyanın en büyük ticaret organizasyonu olduğu gibi yönetimindeki bölgelerde kurduğu idarî, malî ve hukukî yapı ile de devlet fonksiyonu icra eder hale gelmiştir.

Bu durum, özellikle Hindistan'da yüz yıllardır hüküm süren İslâm'ın aleyhine gelişmiş ve şirketin genişleme süreciyle birlikte müslümanların siyasî, ekonomik ve kültürel durumları kötüleşmiştir. Zira ekonomik alanda tarıma dayalı geleneksel yapı İngilizler'in para merkezli ticarî faaliyetlere yönelmesiyle bozulunca toprakların satılmasına mecbur kalmış, siyasî hâkimiyetin elden gitmesiyle de psikolojik çöküş içerisinde, azınlıkta bulunan toplumda güven duygusu kaybedilmişti. Kültürel alanda ise kaynak ve himaye desteklerinin yitirilmesi ilim ve sanat erbabının ilerlemelerini durdurmuştu. Diğer taraftan XIX. yüzyıla beraber eğitim dilinin İngilizce'ye dönüşmesi, Urduca ve Farsça'da yetişmiş müslüman potansiyelin bir anda işsiz kalmasına yol açmış, bu durumun doğurduğu zararlar uzun vadede hissedilmiştir. Artan misyonerlik faaliyetleri de daha çok belli bir

kültür düzeyinde oldukları için müslümanları hedef almaktaydı. Gittikçe gücünü kaybeden Bâbürlü Devleti ise şirketin genişlemesini engelleyemediği gibi İngilizler, müslüman hâkimiyetinin güçlü olduğu bölgelerde de Bâbürlü Devleti adına idarî faaliyette buldukları imajıyla kendilerini kabul ettiriyorlardı. Bu süreçte şirketin varlığına karşı çıkan en önemli müslüman güç güneydeki Meysûr Sultanlığı olmuştur. Fakat XVIII. yüzyılın sonlarında Osmanlı, İran, Afganistan ve hatta Avrupa devletlerinden destek arayarak İngilizler'i topraklarından çıkarmak isteyen Meysûr Hükümdarı Tîpû Sultan umduğu desteği bulamamış ve yetersiz kuvvetleriyle onlara karşı savaşırken 4 Mayıs 1799 tarihinde şehid düşmüştür (Tîpû Sultan'ın Osmanlı padişahları I. Abdülhamid ile III. Selim'e yazdığı mektuplar ve aldığı cevaplar için bk. BA, *Nâme Defteri*, nr. 9, s. 178-211; Bayur, XII/47 [1948], s. 619-652).

İngilizler'in ağır vergi politikaları, şirket çalışanlarının yerli halkı küçümsemesi, gittikçe kötüleşen ekonomik durum, misyonerlerin rencide edici faaliyetleri, hukukî prosedürün karmaşık bir hal alması ve siyasî mânada hâkimiyetin yitirilmeğe gelmesi müslümanların tepki göstermelerine yol açtı ve 1857'de İngilizler'i ülkeden çıkarmak için bir askerî hareket başlatıldı. Ancak şirket İngiltere hükümetinin desteğiyle bu hareketi kanlı bir şekilde bastırdı. Ülkede hâkimiyetin tekrar kurulmasından sonra İngiliz hükümeti şirketin Hindistan'daki statüsünü iptal ederek ülkeyi doğrudan yönetim altına aldı ve kolonileştirdi (1858); şirketin hukukî varlığı ise 1873'e kadar sürdü. Günümüzde eski İngiliz sömürgesi ülkelerin ve özellikle Hindistan'ın tarih araştırmalarında vazgeçilmez bir konumu olan Londra'daki India Office Library and Records 1801 yılında Doğu Hindistan Şirketi tarafından kurulmuştur.

BİBLİYOGRAFYA :

BA, *Nâme Defteri*, nr. 9, s. 178-211; C. H. Philips, *The East India Company: 1784-1834*, London 1961; K. N. Chaudhuri, *The English East India Company*, London 1965; a.mlf., "East India Company", *Encyclopedia of Asian History*, New York 1988, I, 411-415; S. A. A. Rizvi, "The Breakdown of Traditional Society", *CHs.*, II, 67-97; P. Hardy, *The Muslims of British India*, Cambridge 1972, s. 31-61; V. C. Joshi, "East India Company and the Mughal Authorities During Jahangir's Reign", *The Islamic World in Foreign Travel Accounts* (ed. Fuat Sezgin), Frankfurt 1997, LXXIX, 150-170; Hikmet Bayur, "Maysor Sultanı Tîpû ile Osmanlı Pâdişahlarından I. Abdülhamid ve III. Selim Arasındaki Mektuplaşma", *TTK Belleten*, XII/47 (1948), s. 617-652.

AZMİ ÖZCAN

İNGİLİZ KERİM EFENDİ

(ö. 1303/1886)

İngiliz diline ve kültürüne vâkaf
ilk Osmanlı âlimlerinden biri.

Amasya'nın Akdağ nahiyesine bağlı Akviran köyünde doğdu. Asıl adı Abdülkerim, babasının adı Hüseyin'dir. Akdağlı âlim Şeyh Mustafa Efendi'nin torunlarından olup (Hüseyin Hüsâmeddin, I, 280) ilk gençlik yılları hakkında bilgi yoktur. Eğitimi İstanbul'da tamamladı; İmamzâde Esad Efendi'nin meşhur talebelerindendi (Cevdet, IV, 10). Sadrazam Mustafa Reşid Paşa tarafından Londra'ya tahsile gönderilen Kerim Efendi, Avrupa'dan dönünce İstanbul'da bir yandan eğitim ve öğretimle meşgul olurken bir yandan da eserlerini kaleme aldı. Reşid Paşa'nın vefatından (1858) sonra Subhi Paşa'nın Horhor'daki konağında öğretim faaliyetini sürdürdü. 1847-1867 yılları arasında huzur derslerinde muhataplık yaptı. Bu görevinden sonra Yenişehir mollası, ardından Meclis-i Maârif üyesi oldu. Ulemâ için önemli bir mevki olan İstanbul pâyesine yükseltildi. 20 Rebûlâhîr 1303 (26 Ocak 1886) tarihinde vefat etti ve Fâtih Camii haziresine gömüldü.

Kerim Efendi'nin ilmi şahsiyetinin oluşmasında Mustafa Reşid Paşa ve Subhi Paşa gibi devlet adamlarının rolü büyüktür. Özellikle onun Avrupa seyahati, Osmanlı ulemâsının Batı ile kültürel temasının ilk örneklerinden birini teşkil etmesi bakımından önemlidir. İyi İngilizce bilen bir Osmanlı âlimi olarak çağdaş ilimler konusunda belli bir fikir kazanmış ve ömrünün sonlarına doğru Beyzâvî'nin *Envârü't-tenzil* adlı tefsirini bu fikrin ışığında okutmuştur. Bununla birlikte eserleri daha çok İslâm kültürünün damgasını taşıyor; nitekim geleneksel çizgiyi takip ederek mantık, felsefe ve kelâma dair klasiklere şerh ve hâşiyeler yazmıştır. Özellikle İbn Sînâ'nın *eş-Şifâ*' adlı eseri için kaleme almaya başladığı, fakat bitiremediği şerh onun İslâm felsefesine duyduğu ilgiyi göstermektedir. Kerim Efendi'nin kozmoloji ve coğrafya konularıyla da ilgilendiği görülmektedir. Ancak arzın hareketi meselesini ele aldığı kısa bir risâlesinde Avrupa'daki ilmi ortamla temasa geçişinin doğrudan bir yansıması görülmemekte, bir ülkeler coğrafyası olan *Tezkiretü'l-ekâlim*'inin ise Batılı ilim adamlarının kitaplarından derlendiği anlaşılmaktadır. Müellif eserinin girişinde akilî ilimlerin, bilhassa matematiğin çok ihmal edildiğini, coğrafyaya da gerekli önemin verilme-